

רס"ן

אורן אסיקה

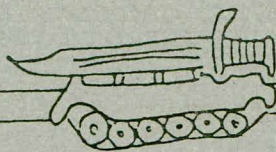
1972 - 1996

צבור שנייה / נתן גר

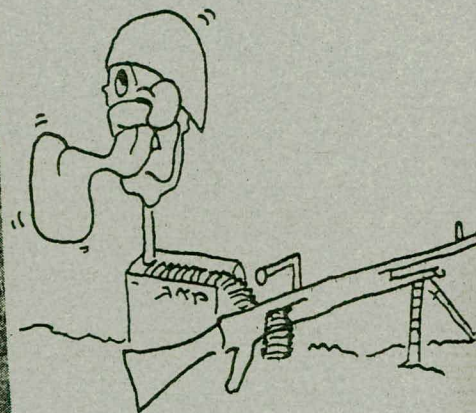
ראיתי צבור רבת יופי
הצבור ראתה אותי
צבור רבת יופי כנאת, לא אראה עוד
עד יום מותי.

עבר אותי אן רטט של שמש
אחרתי מילית של שלום
מילית שאחרתי אמש,
לא אומר עוד היום.

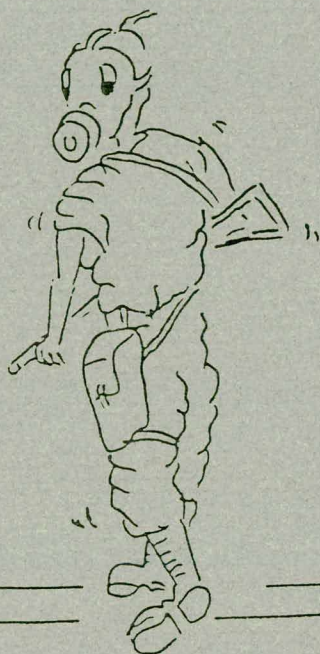
אומן בן עזא

בחור מאובא וגאון עצבני
 תמיד מוכן עהרביץ חופשי,
 "הבנע" תקרא ערנוש "הטו מא"ם,
 זכות מחפש, כי כנראה לבוא משעמם,
 מרנא'י גאה במחזקה שמו.
 אשור בשבועו תמיד בראש.

אלן מסיקה

מאמס מרצ"ן עם שלן אחבה
 שחבה המפקדים תמיד מאיזה,
 מסקיען שלמן עתה מעצמו
 ועבובה קלה מתאימה בסביבו
 "מרצ"ן פלאיז" קיבא בט יחולתו,
 נקללה שימש'ק בדוק הזכות.

אורן מסיקה

לכתוב עליך אורן זה קצת קשה. כשהיגענו לפלוגה יצאת לסמלים המשכת להדרכה של אוגוסט 91 כחצי שנה ומשם לקורס קצינים עוד חצי שנה. חזרת לאוגוסט 92 הפעם כמ"מ וכשהגענו לפז"מ של שנתיים ושבע הגעת חזרה לפלוגה עם מחלקה חדשה. זהו מסיקה המגיסט לשעבר בריא גוף ולקקן מובחר, אהוב על הסגל ומאוד מורעל. שנתיים וחצי של חי"ר רצופות הספיקו מאוד ועד שנתיים ו-6 עוד העביר מסעות, מסע כומתה 3 פעמים ובטירונות מצטיין פלוגתי. מגיסט מסתער אף פעם לא ברתק במאפיה של המחלקה עם אלמליח דוד וברל. בסוף מ"כים הלך מכות עם מועדי ועל צופנת חשב כשהרגיש בקנטים. כמ"כ בתרגיל של גולן יצא לתדריך של שושני בלי נשק, אלמליח אז לפני החיילים שם לב ואורן חזר אז לאוהל ומהר, באחד המסעות חייל התעלף והעלה אותו לנ.נ. וכשהיגעו לפלוגה אלמליח חיפש וחיפש ואת הנשק לא מצא אז לחפשו יצאו מיד ואת הנשק מצאו מונח על הדרך כלאחר יד, למח"ט הוא לא מצדיע יתפוס לו תיד ואותה ילחץ כן זהו גונזו שאוהב לגלוש ולשוט. זהו מסיקה שישאר אחרינו "לבלות" עוד שנה.

דבר המ"פ.

הייתם מאמינים ?! הדבר לו חיכיתם כל הזמן הגיע.
תמו להן 3 שנים, 3 שנים !!!
מי היה מאמין שתגיעו עד הלום ?
אני זוכר אתכם, עוד בהיותכם טירונים, כשאני הייתי המ"מ שלכם, הייתם חברה
מפוחדים, לא יודעים מה רוצים מכם, לא מבינים בכלל למה צריך צבא, מנסים
להתחמק ולתחמק, העיקר להרוויח, ואז - סיימנו את האימון המתקדם והגענו לפלוגה.
סוף כל סוף לומדים להכיר את היותכם חרמ"שניקים. בצעתם משימות מהטובות שהיו
בפלוגה ועד המשעממות שבהן.

אז הגיע התקופה של חברון שבה אתם הפגנתם את היותכם מחלקה במלוא מובן
המילה.

התקופה הייתה קשה, אפילו קשה מאד, אבל אתם תמיד ידעתם לנגוס בשניים,
להתאפק ולבלוע את המשימה על הצד הטוב ביותר.
אין ספק שאתם המחלקה שהחזיקה את הפלוגה, הן מבחינת מפקדים והן מבחינת
חיילים מקצועיים לכל דבר, שתמיד ובכל מצב אפשר היה לקחת מכם דוגמה.
אבל אל תשכחו דבר פשוט, זה בסך הכל שלוש שנים, ועכשיו, מתחילים את החיים
האמיתיים, כל אחד בדרכו הוא, ולא עוד מפקדים ופקודות.
אין לי ספק שבעקבות שלוש השנים הללו, תצאו לחיים האזרחיים חזקים יותר
ומסוגלים להתמודד עם כל אתגר...

בנתיבי החיים,

אנחנו עתידים למצוא הרבה כאב וצער,
אך לאורך הדרך נמצא גם רגעים יפים של אושר.
גם כאשר נדמה שעולמכם חרב עליכם,
אספו את מעט הטוב שיש והמשיכו ללכת
כי בדרך זו או אחרת, יתמלאו כל משאלותיכם...

צאו בהצלחה, מחכים לכם באזרחות.

מ"פ אשוח, אורן מסיקה.

בינונו...

אנשי עירי

בשנים אחרונות גברו בגור החברה החרדית
 בתוכה קצונו **נחש סוף** שכלתו היותר מפורז שלקחת
 ממנו צמח בל הצמח מקוונה שתרצויות בהמשך נכס
 לא הוצגו היתכונות מאי אינא בולגה שנים סיבה של
 חרצונו לא יתפוצצו **נחש סוף** שתרצויות בהמשך נכס
 חרצונו לא יתפוצצו **נחש סוף** שתרצויות בהמשך נכס
 חרצונו לא יתפוצצו **נחש סוף** שתרצויות בהמשך נכס

אשר בלגה

אמירה

אני באור ואלה בחרו במה שאי באבדנו. פחדתי למק
 פחד מזה **נחש סוף** (שגמר בבסיס) חזר בק היגיון רצוניה וזה לא
 ואמנם אהביו גורם זהו הכול חזרתה אט בגיו מתאקם וזי
 וישיב בגיו חזר אני משאל אק הפאחד בהמשך הפוך
 ככל גמר גבל תוכה זה הכ

כ

למדינה

כמו כל המעלה, גם אני גפסתי מן, מאבדתי, שכלתי, חנתי
 הבלגה וחסדוהי גור. דם פלגה שצדוהי גור. ואמנם
 גור הוכה אני גור מהצדן בן לזה שגור וחזרה נכס.
 כסודו של דבר למדינה להצדן גור, מאבדתי חנתי
 -60-
 גור הוכה

ביננו...

בכל זמן, בכל מקום, בכל יום, בכל מצב,
תוכל לפתח את החוסרת ולהצב
בכל אותם הימים, בכל אותם ההזדמנויות אשר תפגש בהן
(או שתפגש בהן הדין של הדפוס).
מעט מעט (סמך במעט).

אחרי כן:

אהב אהבן את אהב הלאה אלי מאד ואהב
שמיך בלתי אלי אהב הליכונת אהב נלאה
היבדל אהב דעם זה כל היין אהב אהב
אהב קצין אהב אהב החדשה אהב
היבדל אהב אהב החדשה אהב אהב
היבדל אהב אהב אהב אהב אהב
היבדל אהב אהב אהב אהב אהב

אהב אהב

אהב אהב
אהב אהב
אהב אהב
אהב אהב

העשר קמ'

אחרי צ' חודשים הוטל העיקר שלי אצלך
ואני באקל את זה רק לזכות. התחלתי בחיל
הגשמי במלך ומרתי ברספ ומאיצ' אצבור את כל
מה שצליטה היבילי. צכטיו במב' לאחור אני זוכר
את הימים האובים הבית-לחם, חברון (גיתקנין)
ובסוף קצת קצת סמוע. צכטיו כטאני מעומרה אני
רק מאחל לך המשק טרות נציון וגם שיחרור
נציון ואין אלהים יתראה בעלמות.

מאיר סימני: 863615-86

רספ גמול
בקימוס.

אונן

דבק, ואמני' שאם תנפ' א' בידו ה'ברה אגרו. (א' א' א' א'
המלך הקדוש סב' הברה יור'). אכאמ-אמ המלך בו קיבאר מונע
בניי מנה אפ' טאוש טנימ ויזנק שצ'צ'ב' מונע במשק הנציון
בכנכ' בסמל' וגם צכטיו בשגורוכו כמלך, איצ' הבק.
מנה א' הלא, אמני' ש'הרה ס'צ'מ' זה באק אמב' במלך אמני'
מבנימ ונק' דונק'מ. מנשו כשצ'מ' נמני' נשאר א' רק אמני'
א' גם המשק כנכ' קאמ' ושגורוכו נציון (אמ' זה בקדנה בנא').
באמ' בקדנ'. סב' זה מב'ש במלך סמל' נציון !!!

אברהם לוי

בהוצאתו בהמשך השורות הצבאו ואם
קצו לא צבאו ולא תמשיך הצבא שגם
קצוה הוצאתו רבה.
ומשנתו ביוצא תוצה רבה על כל מה שעשיה
בשביל נותן הלא ופסע עז כמה עצבת
אנצ נח תצוית בכל מה שכתבתי
נחבי חשוד שרשמו על עצמך על קשר
מאתו דופי סתירה
04-535-977

אברהם לוי

בצמח היה קצו שמועז שר בספקו לתיכיר פחור
אנו ונח שמועז שר בשלי. אני מזהיר לך בענין
הצבאית בדמשק השכור הצבאי שלך ומנצח לך שם
המנוח בענין תוצה עצרת אי מנוח. מזהיר לך שגשמי
על קסרי ממשל.

צאצא בן אולם
00-452773

"היה היה נער יפה תואר שכל הימים היה הולך אל האגם להתבונן
ביופיו, עד שיום אחד נפל לתוך האגם ומת.
במקום שטבע צמח ועלה פרח שנקרא נרקיס.

כשהנרקיס מת, הפך אגם התענוגות מאגם מתוק לאגם של דמעות
מלוחות והאורידאות - פיות ההרים, באו בכבי מן היער כדי לשיר לאגם
ולנחמו.

כשראו שמי האגם הפכו ממים מתוקים למים מלוחים, פרעו את שיערן
הירוק ואמרו לאגם: "אין אנו מתפלאות שאתה מתאבל כך על הנרקיס,
הן הוא יפה תואר כל כך..."

"האמנם היה יפה תואר?" שאל האגם.
"מי כמוך יודע זאת?" ענו האורידאות. "לידינו הוא תמיד עבר, אבל אותך
היה מבקש והיה שוכב על שפתך ומסתכל בך ובמראה של מימך היה
משתקף יופיו..."
והאגם ענה "אבל אני אהבתי את הנער כי בשעה שהיה שוכב על שפת
המים ומסתכל בי, תמיד ראיתי איך במראה של עיניו
משתקף יופי שלי..."

גאוסקר ווילדז

אורתי היה יפה תואר וטוב לב ואוהב ואהוב,
ובמראה של עיניו ראינו כולנו את
יופנו אנו.

מתוך תכנית הרדיו של יהורם גאון ששודרה בתאריך 29.11.96 ברשת ב'.

"היום, כשאנו מחזיקים ביד עיתון, אנחנו כבר לא קוראים בכלל, אנחנו לא קוראים כלום, אנחנו רק ככה...מרפרפים מין משב מבט... על האותיות הגדולות בעיקר.

אבל, לעיתים רחוקות קורה, שהכותרת גועקת, היא מאלצת אותך להמשיך ולקרוא את כל הידיעה, כמו למשל זאת:

"גזע ע' נפל על בן 25 והרגו"

והנה פתאום אתה מוצא את עצמך מרותק למילים הקטנות ואתה כמה לדעת, רגע, מה בדיוק קרה שם...

"גזע ע' נפל על בן 25 שעסק בנטיעתו של העץ, והרגו."

זאת אומרת שהאיש לא עסק בעקירת העץ או בניסור העץ שאז עשוי איזה צדק מעורפל או שמימי להכנס לתמונה, כאילו עקר האיש, הרס, נטל חיים והעץ ברגעים נואשים אחרונים, לוקח נוטל חייו עימו... כאן, האיש רצה לטעת, לתת חיים וניטלו ממנו חייו שלו.

ואנחנו מחשיכים וקוראים:

"אורן מסיקה - בן 25" ואנחנו חושבים, אורן - גזע ע' בעצמו...

"מפקד פלוגה בצה"ל, שעסק בעבודות גינון, נהרג בעת ששברה מפרקתו מנפילת העץ אותו סייע לטעת."

טרנדזיה נוראה, כל כך עצוב שאפשר להשתגע.

וגם מחסיר ומכה בנו, "אורן היה בחופשה מהצבא עזר

לקרוב משפחה בנטיעת עצים. הוא התחתן עם ענת רק לפני שלושה חודשים והיה מפקד הפלוגה ששישה מחייליה נהרגו בניסיון החילוץ בקבר יוסף."

אני חושב - מה ראה הוא על כך יוסף הצדיק שכבר לקח אליו ענטיעות זכות באותו יום מר ונמהר בו נלחמו על קברו. מה ראה הוא על כך יוסף הצדיק שכאילו התעקש לחזור ולקחת אליו גם את מפקדו של השיטה. היום הם כבר שבעה שבעה אורנים שומרים מלמעלה על קברו של יוסף. יוסף מנגן עכשיו, מוצל, הוא בטוח... עכשיו תורו של יוסף, למען השם, תורו של יוסף למור קצת על האורנים שכאן, למטה..."

מה עוד ניתן לומר עליך שלא נאמר והרי אתה יחיד באינך, גבר חתיך עם פני
מלאך, שהחיוך מעולם לא מש מפניך. אינך נניעות איפיינה את ישותך, תמיד שמח
ומאושר וכינר בכלל ניתן לתאר את דמותך.
מה גדול הוא הכאב אשר נכפה עלינו, לכתוב עליך אורני, יקירנו, לכתוב קורות
חיים בטרם עת.

אורן נולד בישראל ב-22 מרס 1972 להורים ציפי ושרל מסיקה ולאחיותיו איילת
וחגית.

הוא גדל בבית-ים, בבית חם ואוהב ובין לבין בני משפחתו היה קשר חם ואוהב.
אורן התחנך בביה"ס העממי א.ד. גורדון ובתיכון הולץ. עם סיום לימודיו, התגייס
לצבא.

אורן סיים טירונות כחניך מצטיין, התגייס לפלוגת "אשוח", סיים קורס מכים
וקורס קצינים בהצטיינות.

הוא עשה את כל שירותו הצבאי בפלוגה, מחיל ועד מפקד הפלוגה בתקופה זו
עבר אירועים רבים, משימות ותעסוקה מבצעית.

אורן היה שותף מלא ומוכיל בכל תהליך ההקמה של גדוד "חרוב".

ב-26 אוגוסט 1996, נשא לאישה את ענת, אותה הכיר בעת שירותו הצבאי
במתקן אדם, בו שירתה גם היא כקצינת חן.

יומיים לאחר החתונה טסו לארה"ב לירח דבש, לחודש.

כיום חגגתם, 26 ספטמבר 1996, נהרגו שישה מחייליו בקרב על קבר יוסף. אורן
מעולם לא התאוה מהאכידה.

בין ההרוגים היה גם ניר ברזסקי שהחליף אותו בתפקיד.

ב-26 אוקטובר 1996, החליט אורן לפרוש מהצבא לחופשה בת 8- חודשים
ולגבש את עתידו.

בעשור השנים האחרונות, נהג אורן לעבוד בחברת גינון, כעוזר לגיסו, בימי
חופשתו.

גם בחודש האחרון לחייו, נרתם לעזור, בעת שהיה בחופשה מהצבא.

ב-26 נובמבר 1996, יצא בבוקר לכפ"ס, הוצע לעזור בת"א

ובשעה שמונה ורבע בבוקר, בעת שעזר לטעת על פיקוס גדול, התמוטט העץ
ושבר את מפרקתו.

אורן נהרג במקום.

טקס הלוויה נערך לאחרת כיום רביעי, 27 נובמבר 1996, במעמד אלפי אנשים:

חייליו, משפחתו וחבריו.

אורן נקבר בטכס צבאי מלא.

יהא זכרו ברוך.

הספרו של סא"ל דדי - מפקדו של אורן, טקס הזוויה - 27.11.96

מסיקה - כמו שקראנו לך בגדוד

התגייסת באוגוסט 90 לפלוגת "אשוח", כשהייתה פלוגה עצמאית.
עשית את כל מסלול הלוחם בפלוגה מחיל ועד מפקד פלוגה. בתקופה זו עברת
אירועים רבים, משימות ותעסוקה מבצעית בחברון, בסמוע.
ב-95 הקמנו את גדוד "חרוב" ואתה היית שותף מלא ומוביל בכל תהליך
ההקמה.

איך מספידים קצין מצוין, מפקד אהוב על חייליו וחבר אישי, אני לא יודע.
אני רק יכול לספר, שהיית מפקד מוביל בגדוד, פיקדת על פלוגה שעברה תקופות
לא קלות בשטחים והצלחת!
באימונים ובתעסוקה המבצעית הפגנת מקצועיות, דבקות במשימה ועמידה
לעומת שהתבטאה בהישג הפלוגה.
מסיקה, קראתי לך בדחיפות ביום שישי, לאחר הקרב בקבר יוסף. בקרב זה נהרגו
שישה לוחמים, רובם מפלוגתך.
רציתי שתגיע לפלוגה שבה סיימת תפקיד מ"פ לפני הקרב, כדי לעזור פלוגה
להתמודד עם האובדן הגדול.
רק נחתת, אתה וענת מארה"ב, מירח הדבש וכבר כתזרתי אותך פלוגה. לא
אמרת מילה, ואיך התייצבת למשימה.
ביצעת מלאכת קודש זו - היטב, כמו שאתה יודע לעשות ונמצאים כאן חייליך
והמספחות השכולות של הלוחמים שנהרגו, שיצידו על כך.

לענת ולמספחה, אין ניחומים על האובדן ואין סוף לכאב, על החלל שנפער בלב
כולנו.
מסיקה יישאר חרות בליבנו ובמורשת גדוד "חרוב", כמפקד אמיתי, מקצוען, לוחם
וחבר אמיתי.
מסיקה לא השאיר אחריו ילדים, אך לענת ולמספחה אומר כי, מסיקה השאיר אחריו
המון ילדים, ילדים שהיו לוחמיו והוא היה עבורם אבא.
הם יהיו עדות חיה לאורך כל הזמן.

בשמי, בשם גדוד "חרוב" ובשם צבא הגנה לישראל,
אני מצדיע לך.

מחיל דדי - סא"ל

מח"ד 93

"חרוב" כ

הספדו של עמית-חבר ילדות
טכס הלוויה- 27 נובמבר 1996.

אורן,
ביקשו ממני להספיד אותך, אבל איך אפשר להספיד עולם ומלואו.
איך אפשר לסכם בכמה שורות, 25 שנים של צחוק, אושר, שמחת חיים,
חכמה, אומץ, אחלה גבר כמור?
איך אפשר לתאר במילים את אותו חיוך רחב, מאושר, חסר דאגות
שאמר "אל תדאגו - יהיה בסדר, קטן עלינו..."
איך אפשר לקלוט שאתה, הגדול, החזק, השרירי, שעברת כל כך הרבה
סיכונים בחיך, שרות צבאי קשה, שטחים, מהומות... אתה לא תהיה איתנו
פה יותר.
הרי רק אתמול ישבנו יחד, צחקנו, בנינו מגדלים באויר, תכננו את
עתידינו, איך נבנה בית, ניסע לחו"ל ביחד..
איזה תמימים היינו, איך הולחנו אותנו שולל.

תגידו לי, איך נפרדים מחבר הכי טוב, מאחד?
במילים? בבכי? בשתיקה? איך מקלים על הכאב הנורא הזה, שכמו סבין
נכנס אתמול ללב ולא עולם לא יצא.
כל כך הרבה שאלות ואף לא תשובה אחת.

אורן, מה שיותר לי לומר, זה שתמיד תהיה חלק מאיתנו, בזכרונות, בלב,
ואני בטוח שתמיד נהיה חלק ממך.

מזכרי אמיר פלננסקי / טכס הזוויה 27.11.96

אורן,
הצטרפת למספחתנו לפני שלושה חודשים בדיוק.
מתנה כל כך קצרה.
הוספת כל כך הרבה אור ושמחת חיים לבית.
היתה סביבך הילה השמורה רק למלאכים.
לא יתכן שעל גבר עליך.
לא יתכן שעל גבר על סלע.
אלוהים שבשמים רצה אותך על ידו.

אורן, השארת חור גדול בלב כולנו,
חור שלא יגליד עוד לעולם.
אורן, יש לי בקשה אחרונה אליך,
והרי אתה אף פעם לא אמרת לא.
עשה הכל שנוכל כולנו להפגש שם למעלה שוב.
אורן, אני מבטיח לך לשמור ולדאוג לענת בדיוק כמו שרצית.
אני מבטיח לך שאנחנו פה למטה, המספחה, נשאר מלוכדים, בדיוק כמו
שחלמנו.
תרשה לי לאמר לך בשם ענת, היא לא מסוגלת לזכר:
אורן, אני אוהבת אתך.

יהי לזכרך ברוך.
אורן, תודה על הכל.

הספד אחיותיו - טכס גילוי מצבה 26.12.96

אורני:

30 יום ועוד לא התקשרת...
מיכאל הבטיח לך גינה, לבית החדש שלך בחגור...
אני לא בחגור, אלא כאן, אנחנו עומדים כאן,
בגינה שלך ומדברים לעצבים - אליך ילד,
דור חיים שלנו.

ואתה אחי, אתה לבשת כנפיים,
כי זה היה הדבר היחיד שהיה חסר לך כדי שתהיה מלאך.
אני אלוהים שלך לך שקט מוגן, שקט מוחלט, הוא שלך לך שקט בתוך
קופסה.

ואנחנו, שכתנו כבר מהי הדרך, אבל אנחנו עוד כאן.
מתיק לנו בגרון וליבנו נשרץ
ואותך אורני, נרגיש כאילו היית איתנו, אבל אינך.
תישן אחי, תישן בשקט בלי לדאוג
רק שלח לנו כח ותבונה להמשיך להיות נאמנים לך,
לעצמנו, לילדינו ולכל מי שנותר עומד כאן, כי מכאן נראה
שהעולם שלנו נגמר.
מול עינינו עוברים חייך וחיינו ואתה אחי, אנו מבטיחים, תחיה דרכנו, כי
אין פעם לא נפסיק לדבר בשפתך, לצחוק את צחוקך, לחגוג את יום
הולדתך ולבכות את יום מותך.

אורני:

ילד של אמא,
גבר של אבא,
אהוב של ענת
וצציק שלנו.

אנחנו מתים מגעגועים אליך ונשארים כאן.
אנו בוכים לך... ומבקשים... תהיה חזק למעלה.

הספדה של צפנת - חברת ילדות
טכס גילוי מצבה - 26 דצמבר 1996.

השילוב הנדיר הזה בין החספוס - לרוך
החום והקשיחות
אל מול היכולת הנדירה לאהוב
הנוכחות שאי אפשר להתעלם ממנה
הבטחון שאתה נוסך סביבך
ילתת את הנשמה ואת הלב
בדיוק כמו שהתכוון המורה.

אורן,
זה לא נעלם ולא הלך.
זה נשאר, זה יגדל בתוכנו
בכל מי שגכה לגעת בך
בכל מי שגכה להיות מואר באורך
הכאב גדול
הגעגועים אליך חזקים מאוד מאוד,
ער כי אני יכולה לדמיין אותך, מגיח בשלווה
כנו - מעבר לפינה - בכל רגע.
מיותר להזכיר - עם החיוך המשגע.

ציפי, שרלי, איה, חגית וענת,
את רק יכולנו להתחלק בכאב כדי להקל,
אבל, אלוהים לא נתן לנו כלים להבין -
הוא רק נתן לנו כלים לאהוב - מאוד
להתחזק יחד מהאהבה הגדולה לאורן
ול להיות קצת - הוא - כל אחד בדרכו.

מזכרי אמנון - נציג הפלוגה, טקס גילוי מצבה, 26.12.96

אורן,
כל כך הרבה מחשבות שמתחננו ולעולם לא סיפרנו לך - עכשיו זה הזמן.
הפעם הראשונה שבה שנו הייתה בטירונות. כבר בהגדת הראשון שאלנו אחד את
השני, מי זה הגורילה הזה? איזה גודל יש לו...
בהתחלה פחדנו אבל עם הזמן התחלנו להכיר אותך וגילינו שאתחת לשירים
ולגודל יש אדם עם לב.
יש תמונות שלעולם לא נשכח כמו ההליכה הקופה מלאת הביטחון שלך ואת
ההצדעות שכל כך אהבנו לחקות בטירונות.
ל"אשוח" תמיד סימלת את הכבוד והגאווה ואת הרצון לנצח.
תמיד שאפת ש"אשוח" תהיה הפלוגה המובילה בגדוד וזכתה אותנו קדימה -
כמו למשל בימי הספורט, איך היית מתרוצצת מתחנה לתחנה, מעורר ועוזר, מארגן
ומשתתף בתחרויות לאחר האימונים הקשים. בתרגילים המסכמים היית מתמלא
גאווה לנוכח הצלחת הפלוגה ושכחי המקדים הבכירים.
לא נשכח את החיוך שעלה על פניך לאחר שהמח"ט הכריז בקשר: "פלוגת אשוח
מוכנה למלחמה".
גם כגמנים הקשים שהפלוגה עברה ולמרות העבודה השחורה והשומקת, תמיד
דאגת להעלות האורל. כמו בערכים הפלוגתיים שהיינו עושים על האש, בערכי
החינוך וכשהיינו נשארם בחגים.

אורן, ההערכה שלך הייתה גדולה כל כך. הרבה פעמים שמענו את המילים "אחרי
אורן אני הולך בעיניים עצומות"....
כשעזבת את הפלוגה באוגוסט, עוד ניסינו לשכנע אותך להישאר. לא רצינו שתלך,
אמרנו "איך הפלוגה תמשיך בלי אורן" אבל אתה ענית: "חברה, יהיה בסדר, נבוא
לבקר". לאחר האירועים בקבר יוסף, בהגדת שהגדת לגדוד ישר נכנסת לעיניים,
כמו פעם. לרגע קיוונו שתזור אבל אתה המסכת הזאת.

אורן, את דרכך כפלוגת "אשוח" התחלת באוגוסט 90 ועם השנים עלית בסולם
הדרגות והתמנת למפקד הפלוגה. את הפלוגה הצעדת קדימה והיא נהייתה
פלוגה המובילה של הגדוד.
את כל הזכרונות לא נשכח ונמשיך הלאה את שמך ותרומתך נעביר למחזור
למחזור כדי שגם הצעירים ידעו מי היית ומה אתה כשגילנו.

תודה, "אבא".
הפלוגה

דברי הוריו - טקס גילוי מצבה - 26.12.96

כשנולד לנו הבן, רווינו נחת
קראנו לו אורן
כש על עצי מחט
ודמיינו אותו
סיהיה כמו עץ - גדול וגבוה, גקול קומה ונישא
וראשו כשמים
וגם עם שורשים למציאות, למסורת, לארץ ולבית.

עברו ימים ולילות ושנים כל כך טובות
מול עינינו המעריצות והאוהבות
אורן צמח וגדל
ולתפתיים לא חדל
ראינו אותו הופך לילד ולנער מתנוק גער
ועוד רגע והנציק שלנו פתאום בחור צעיר,
ממש כמו שדמיינו
כמו שקיוונו,
כמו שציפינו
וכשהלך לצבא והסתובב גאה במדינו
ליבנו מנחת עליה על גדותיו
כי למרות החשש - סמכנו עליו.

אורני אהב סכנה, מתת הרפתקאות -
זה כבר היה לו לטבע
ביט, באוויר, ביבשה, בצבע קבע,
כל דבר ראה הוא אתגר הקדמנות להוכיח
שאפשר להעץ לנסות ולהצלח
קורס צליפה, קפיצת כנף,
מפקד אחראי ומסור, המוביל את חייליו
ולא פחדנו, הן ידענו - אלוהים שומר לנו עליו.

לאורן היה הרבה מקום
בליבו הצעיר והרחב.
להורים, לאחות
למשפחה, לחברים
ולענת שכל כך אהב.
כבן, כבעל, כחבר, כמפקד
הוא היה טוב, מסור, נאמן ומעודד.

גם היום הנה, הנורא,
כשהלב מגעגועים נקרע
נוסיל לזכור ולא לשכוח
איך ידע גם לשיר, לרקוד ולשמוח

אנחנו לא איתו
אבל הוא איתנו תמיד יהיה.
בליבנו, במחשבות, בזיכרונות.

בזכרונינו י"שאר
צעיר אנצח
עד יומינו האחרון.

ינואר 1997.

מכתבה של צפנת.

אורן,

היום בו אבין שאתה לא איתנו, יהיה היום שבו אאמין שהכל אפשרי. אני יודעת שזה לא בסדר.

"תני לו ללכת" מבקשים המלאכים

ואני מנסה

מנסה להרפות

אן, קודם כל אני מנסה לחשוב: "טוב לו למעלה", אבל אלף אחד לא הוכיח זאת.

ואני אני מנסה לחשוב - זה היה צריך לקרות, איך אומרים - גורל, והעל, הוא היחיד שגבר עלינו וזה היה סמלי ומתוכנן מדי, עד כדי יום ושעה והעולם היה קטן עליו וכל אלה הם הניסיונות הקטנים להקל על הראש שלנו את הכנת האובדן.

ואן, תורו של הכעס. למה? למה אתה? למה הלכת לשם? למה? איך באו רגליך חרצת את גורלך וגורלנו?

ואן זה יותר כואב.

ובאות הדמעות, הכי עצובות שהכרתי ב:

כי שום דבר לא עזר ללב לקבל את המכה, לסבול את הגעגועים האלה, את הרצון שהנס הזה שסוד לא קרה בתולדות האנושות, יקרה פעם אחת קטנה - ואתה תחזור אלינו..

כך... שוב ושוב... שוב ושוב

זוכר במחנה?

זוכר אצל רונן בדשא?

זוכר בבדיחה באושר?

זוכר את היס?

זוכר בצבא?

זוכר את הטיואס?

זוכר אך היית מאושר בחתונה?

זוכר?

בלכתך, פגרת מעלינו את אבק היהלומים שלך, שנהיה חזקים יותר, טובים יותר ויפים יותר, מוכחרים יותר -

- כאן.

מתוך טכס יום הזיכרון 1997, מושב חג'ור.
נכתב והוקרא ע"י צפנת.

לפני 15 שנה בקיץ, בחופש הגדול, הגיע אלינו למושב, ילד מהעיר.
הבן דוד של דדו ורון.
אורן מסיקה.
מיד הפך חלק מאיתנו.
בכל חופש, בכל חג, ביזה איתנו את תקופת הילדות.
בין מחנות נוער, לבריכה, לבין ההסתודויות על הרפתקאות מהעיר
הגדולה, מהגלשן ומהים שכל כך אהב.
יחד היינו ילדים, יחד התבגרו, יחד הפכנו לנערים ואנשים.
באוגוסט התחתן אורן - הראשון בנינו. נשא לאישה את ענת, לקח
חופשה מהצבא ויצא לירח דבש.
יום לפני שחג, נהרגו שישה מחילי פלוגתו בארום בקבר יוסף.
לאחר שהסכים סוף סוף לצאת מהתופת שבצבא, נהרג אורן באסון נורא
בו נפגע מעל שטח לטעת, מותיר אותנו לא מבנים, כואבים ומתגעגעים
לבחור כארץ, בחור כאורן.
אורן כבר לא יגור איתנו במושב, כמו שחלם כל חיו.
חייל מצטיין. אדם נדיר.
חלק זה בטכס מוקדש לו.

איך ג' רבקה פוטרמן

איך שוארען גכרונות ?
איך אוספיע רגע'ע ?
איך שנירען געגוע'ע ?
איך גוכרען צאלי'ע ?
איך מקבצ'ע רסיסי חיי'ע ?
איך אורג'ע בהע חיוכ'ע ?
איך חורג'ע תקוות ?
איך טווי'ע שאיפ'ע ?
איך רוקמ'ע מיל'ע ?
איך נוצר'ע בן ?
איך ?
עוטפ'ע בצער ובכאב
נוטע'ע הכל עמוק בלז
משק'ע באהבה
בזרע של דמעות
וממת'ני'ע...

יוט הַזְכְּרוֹן, 1997.

אותי היקר,

חלפה לך כמעט חצי שנה בלעדריך.
דודי החתיך
ועוד לא נשמעה דפיקה בדלת מאך.
ואפילו לא התקשרת אליי.

פעם חלמתי שבאת אליי ואמרת לי שאתה אוהב אותי.
גם אני אוהבת אותך ואזכור אותך תמיד.

ממני, עפרי.

אחי, אחי! \ אהוד מנור

אתמול, לרגע חם
ברחוב אשר יורד לים
אחי, אחי,
ראיתי שוב אותך
אותו הילוך
אותו חיוך
כל כך טוב ואוהב
ולבי אז מלכת עזר.

אחי, אחי

ראיתי שוב אותך
הולך לאט
מיסיר מבט
נגעתי בצילך
וכמעט שקראתי לך.

אתמול לרגע חם
ברחוב אשר יורד לים
אחי, אחי,
חלפת על פני
כל כך אדיש
עברת חיש
המסכת כך לבד
ואני לא הבנתי כיצד
חלפת על פני.

אחי, אחי

ואז בבכי

ביקשתי את מותי

כי אתה -

לא הכרת אותי

טקס זכרון
לחללי גרדז חרוב

אפריל, 1997.

אורן, בעלי היקר,

קשה לי לכתוב עליך בלשון עבר, אני מנסה כמעט כל יום מחדש ומסרכת להאמין, שאתה
אהוב יקר שלי, איננו כאן לזידי.
אתה, שהיית כל עולמי, אתה שהיית חיוך אחד גדול, אתה שסימלת עבורי את שיא
השלמות, אתה שהענקת לי כל כך הרבה ביטחון, אתה שהיית האהבה הגדולה של חיי,
מאהב שאין כמוהו, מפרגן, מחמיא, אתה שלא שכחת אף פעם, להגיד מילה טובה,
אתה - החזק מכולם, קמת בבוקר ה-26 בנובמבר, ביום שלוש החודשים לנישואינו,
יצאת לעבודה ומאז לא חזרת.

קשה היא הפרידה, קשה מנשא, את המילים האחרונות שאמרת לי דקות ספורות לפני
שעל הפיקוס הענקי הכריע את גורלך: "אשתי היקרה, מגל טוב, היום אנחנו נשואים 3
חודשים, אני אוהב אותך וסיהיה לך יום טוב", לא אשכח לעולם.
שלושה חודשים - וכך זה נשאר וכך זה ישאר לנצח.
אותו היום שבו היינו אמורים לחגוג כגוג מאושר ואוהב בתחילת דרכו, הפך לסיוט חיי.

הגעתי לבית החולים, ונכנסתי לחדר שבו שכבת יפה כביום
היוולדך, מסרכת להאמין למראה עיני וצעקתי לך - אורני תקום... אורני תקום... ואתה
הרי תמיד עשית מה שביקשו ממך...
אורני... למה לא קמת? למה השארת את כל המשפחה הזו כאן למה, המומה ואבודה
כל כך? למה הלכת והותרת בי ריקנות גדולה כל כך?...
אני שאלת את עצמי האון שאלות, שאלות קשות שאין להן אפילו תשובה אחת. למה יש
מוות? מה קורה אחריו? מה קורה לנו כשאנו מתים? האם נפגש שוב למעלה? כמה
שוקל כאב? האם ניתן להשיג קצת שמחה? וכיצד בכלל ניתן לדבר על העבר ולדעת
שאין הווה ועתיד יחד איתך, אורני יקירי...?

אני מתחננת לפניך ומבקשת שתבוא אלי בחלומות, כשלפחות כשאני ישנה, אוכל להיות
כל הלילה איתך.
אוהבת אותך
לעולמים

ענת.

בתאריך 13.10.97, במלאות 11 חודשים למותו,

נערכה אנכרה בבית הכנסת באושב חגור ולאחריה,

נערך טקס פתיחת "הגן של אורן" - גן שעשועים גדול, באושב

חגור, במקום בו התכוון לבנות את ביתו.

דברים מהטקס מובאים בהמשך....

"כמה ריק העולם בהעדרו של האדם אשר בנוכחותו מלא את העולם
כולו".

ערכ זה מוקדש לזכרו של אחי, אורן.

בתום שלושים ימי אבל, עלה הרעיון להקים את "הגן של אורן", לזכרו
ולזכרם של שתי חבריו לנשק: ניר ברזסקי, איתמר סודאי, בני ביטון.
ארץ שרעבי ומיקי דדוש, אשר נהרגו בנסיון החילוץ בקבר יוסף בספטמבר
1996.

תודתנו הכנה נתונה לכל אותם אנשים שתמכו ועזרו לנו להגשים את
הרעיון ולקיים ערב מיוחד ומרגש זה.
תודה גם לכל אלה שהיו כאן בשבילנו במהלך כל השנה הקשה הזו ולא
הרפו.

אתם נותנים לנו את הכוח להמשיך.

מתוך טכס פתיחת "הגן של אורן" - נכתב ע"י צפנת - חברת ילדות.

יום רביעי אחד, ובשיחות טלפון מתחילות לבנות את הערב הזה.
משתדלות להדגיש את קור הרוח -
כעניין של סיגרה.
וההכרה מטפסת לה - המציאות הזו
כי כשאת נותנת לעצמך להיכנס לענן הזה שמלווה אותך את
יודעת, שהברק יכה.
מנסה להגן על עצמך בשם השפיות,
מטרגדיה מטרפת עד סיגרון.

נגיע ביום הטכס, ננקה ונסדר סביבה, נהיה מאוד ענייניות
ונמרצות.
כל אחת תרצה לחבק את הסלע הזה
והוא חם אפילו שכבר חושך - כאילו לב פועם בו.
עומד כאן חזק ושל, נוטה מכאב.
הרי תחזרי לכאן כשאלך אחד לא נמצא,
כשאפשר לדבר על אמת, בלי טיפת רשמיות, ובטח בלי מיקרופון,
ככה, אחד לאחד.
ועוד מנת דמעות תספק את האפליה שהנה, אפשר לחיות עם זה.
מי יודע?

כאן, במקום הזה, שלשה ימים לפני ש...
ישבנו אצלי במרפסת וניסנו בע"פ 100 או 120 אלף
דולר לבית שלך באושר.

הבית - שמית יבנה,

זכיקה ירהט,

מיכאל ינו.

וחגית ואני נשאר לך על הילדים...

כאן, 11 חודשים אחרי ש... במאמר רגשי בלתי אפשרי, הקמנו גן שנקרא את שם, כדי
שהילדים שלנו ובכלל, יסאו ויזכרו את השם. את האיש. אותך.

אני לא אדע לעולם, מה קשה יותר לספר.

25 שנות חיים או 11 חודשים נטולי חיים.

רק אומר,

ידענו שבחרת במסלול קשה, מסוכן ולא ידענו עד כמה.

ובערכי שבת, אצל ההורים, היית מספר מעט, ואמא

היתה מתכוונת מדאגה ואבא מתנפח מגאווה,

ותמיד ליד הדלת ביקשנו שתשאר על עצמך, ותקפיד

ותבדוק, ושתחזור בשלום, ותמיד באותו מעמד,

נישקת מגונה כי האמנת שהוא שומר עליך...

ובבוקר יום שלישי, ברכת את ענת בהמשך חיי

נישואין טובים, ודחית הגמנה לקפה עם אבא בסניף

ודקה אח"כ היית ליד אלוהים...

כל הכדורים, סביבך, כל האכנים, שצפו לידך, כל הסכנות, כל הסיכונים, ורק העל.

העל והתגמון הכל כך מדויק.

רגע אחד היית שלנו וברגע אחרי - על אלוהים.

עכשיו הוא שומר עליך מקרוב. מקרוב מאוד.

ומהמקום שבו אתה נמצא...

תלווה את הילדים הקטנים במחלקות והשנים יחלפו והקטנים - נערים יהיו, ואולי

תנחה אותם בקבלת החלטות חשובות ובטח תלווה אותם בדרכם בצבא,

ותשגיח אחי, תמיד תשגיח.

ואנחנו...

נדחיק את האמת, כי רק אנך אפשר כמעט לגעת ...

ונאמין לאמת, כי רק אנך אפשר כמעט לגעת ...

ולא נבין - איך זה שצור לא הגעת...

גו לא פרידה אחי, שהרי בסוף נפגש.

זה רק בינתיים.

אנחנו אוהבים אותך

תמיד.

מתוך טכס פתיחת "הגן של אורן" - נכתב ע"י יעל - חברה מהצבא.

מה כותבים על בחור שכולו אהבה ושמחה?
מה כותבים על בחור שאהב לחיות וניצל כל רגע בזמן הקצר
שהוקצב לו?
איך אפשר במילים כל כך מעטות לתאר עולם ומלואו?
קשה בלתי אפשרי ובלתי הגיוני לקבל את העובדה הארה שאורן
לא איתנו. דווקא אורן שהיה כל כך חזק וכל כך חי.
קשה להבין כיצד מתנהל העולם. קשה להשלים עם גזירות לא
הגיוניות. אורן היה בשיאו, בתקופה כל כך יפה ושמחה בחיים -
תקופה מלאה התחלות חדשות ומעלותיות: שחרור מהצבא
והליכה אל עבר החיים האזרחיים, נישואין לענת והקמת בית
ומשפחה....
הכל נגדע ברגע ארוך אחד שסניה את חיה של משפחה מקסימה
וחמה והשאיר חברים רבים האומים וכואבים.

משפחת מסיקה היקרה:
אומרים שיופיו של אדם מתעצב ברובו בעקבות החינוך שקיבל
וכשרואים אינו משפחה מלכדת, חמה ואוהבת אתם, מבנים מייד
שארן, את התכונות הבסיסיות והאופייניות לו, שאב מכם.
קשה למצוא את המילים המתאימות ברגעים כאלה, אך על מנת
להמשיך בדרכו של אורן, אנא, השארו חזקים ואיתנים כי זה מה
שארן היה רוצה.

מדברי ענת - טכס פתיחת "הגן של אורן"

אני עומדת כאן ותוהה, איך אוכל להסביר במילים את כל אותן תחושות
כאב שחוויתי במשך אחד עשרה חודשים מהיום שאורני לא איתי.
נשאר לי זיכרון קסום של חברות ולאחר מכן נישאנו, רקדנו בחתונה,
אהבנו, היינו כל כך מאושרים ביחד.
אחר כך, הטיוף לארצות הברית שכל כך אהבת, הרגשתי שנגענו בפסגת
השמיים מרוב אושר.

רצית שזה יהיה מושלם וזה אכן היה.
איך תכננת את המסלול ולאמדת את המפות בע"פ שלא נאכזר רגע
לחיינו. זה היה החודש המאושר ביותר בחיי ואני יודעת שגם בחייך, חודש
שנשאר וישאר איתי לנצח.

ככה זה, אני חיה את הזיכרונות ומוצאת את עצמי שטה בתוכם לגמרי
ואני, בלי לרצות, חוקרת למציאות השורפת. לו רק יכולתי עוד פעם אחת
לראות אותך, לרגעים אתה כל כך חי ואוהבי שאני כמעט נוקעת בך,
אבל רק כמעט, כי כבר לא אוכל.

אחד עשרה חודשים עברו ובכל אירוע חוקרים מחוגי השעון הפרטי שלי
לאחור ומחזירים את התחושות שנדמה היה שנגעו ומעמידים אותי
במציאות חיים אחרת.

תמיד מתעוררים מחלום רע ונושמים לרווחה וכבר כמעט שנה שאני
מתעוררת לחלום הרע הזה בלתי ניתן לעיכול.

הכל שונה בלעדך אורן, הכל שונה החלום הרע הזה לא נגמר.
התאונה האיומה גרמה לי לחשוב על שבריריותם של החיים, על אופייית
האקראי. מטר אחד שמאלה, שתי פסיעות פחות או יותר ואולי העץ לא
היה פוגע בך, אורן. מפחיד, מפחיד הפתאומיות של הדברים, הסופיות
 שלהם.

אורני, אני מקווה שמהמקום שבו אתה נמצא, אתה רואה את האהבה
העצומה שכולנו מחזירים אליך, אהבת החיילים, המפקדים, החברים
והמשפחה. ובזכות האהבה הזו יצרנו לך גן שייקרא על שמך.
אמנם אתה לא כאן איתי, אך אני מרגישה שתלך גדול ממך חי בי ואולי
מחיה אותי, אבל אני מתה מגעגועים.
אני אסירת תודה עליך, אורן יקר שלי.

מכתבה של ברכה גור, 14.10.97, יום לאחר הטכס.

עדיין תחת הרושם האדיר של הטכס שנערך אתמול בערב לכבודך,
שולחת אני אליך שתי גרועות חמות ומחבקות.
אין אלה גרועות גשמיות, אלא גרועות מחומרים אחרים שרק אתה,
במעלות קדושים, תוכל לחוש בהם.
השתמשתי בביטוי לכבודך, כי אורני, הרי כל כך היית שם, בכל אבן, בכל
עלה, בכל ציץ של דשא וכלב כל אחד מאיתנו. אמנם, דמעות רבות זלגו
שם מהעניינים והתגלגלו להן על הלחיים, אך כל זאת לשם המילים
המרגשות והשירים המרטיטים שהושמעו לכבודך, אבל אתה לא הפסקת
לחייך בחיוך הגדול, החם והמקסים שלך ואני התזרתי לך חיוכים חמים
ואוהבים, תוך כדי דמעות מתגלגלות ללחי ומשך לרש, אליך אורני, וכך
התחברתי אליך. מבחינתי זה היה כל כך מוחשי עד שחשתי שכל צעד שלי
על הדשא מכאיב לך, אורני ומאוד השתדלתי לצעוד בשיא הזהירות ובשיא
העדינות, ואם הכאבתי אורני, אני סלח לי.
אורני, מסור תודה מיוחדת להוריק, ציפי ושרלי שמצאו את התבונה ואת
תעצומות הנפש והרוח להרים מפעל שכזה וסגרו לי לחוויה ריגשית
ורוחנית וכל כך מיוחדת.
אורני, שמור עליהם שם מלמעלה וחזק אותם ואת כל האוהבים אותך.

להתראות,

ברכה.

21:00, 13.10.97
באוטובוס הביתה
לאחר טכס פתיחת "הגן של אורן"

לאורן

יש בי כל כך הרבה לאמר
ובעצם אינני מכירה אותך
מכירה אני את אימך
ואני כאן וסביבי כולם

כאן, בגן הירק, המקום הזה שלך,
כולנו זאופילים תינוקות בעגלה - בדומיה
צופים בסרט, בתמונות, בשיקופיות
והדמעות גולגולות

לא סתם עלת חמודות
אלא משהו שידע להיות
אח ורע אנושי - חבר
בעל אוהב, אח של כיל
בן. בן. בן.

ואם רק הייתי מלאך
כזה שלא אלוני - ממרה מגיע ובא
עם כנפיים בלבן
הייתי מאחלת לאימך
שתחבוק בן בשנה הבאה
סידיה בדיוק כאן - כאן שאתה!!!

והיא היתה נאלמה ומוחה דמעה
ואחר כך צוחקת ומגחכת
ואני הייתי מבקשת
שהיא לעולם לעולם לעולם לא תחוש אבדן.

אבל אני לא מלאך
בסה"כ בן אדם בשר ודם
עומדת כאן עם כולם
מת"פחת ובוכה על האובדן

על האובדן של כולם
על האובדן של אימך
על האבדן של רעייתך
על האבדן של אביר
על אבדן של אחיותיך
על אבדן של חבריך

רוצה לאמר -
כן ירכו כמור בעולם
כן של אבא ואמא
אח של רעות ואחווה
בעל של אהובה
אח ורע - איש של כולם.

מהג'יג'י ליבי

והגברת ביקשה להישאר בעילום שם.

מכתבו של פרנקל-חבר מהצבא, לאחר טכס פתיחת "הגן של אורן".

לענתי ולמספחת מסיקה היקרים.
וו חודשים ארוכים וכואבים עברו.
צורת ההתמודדות של כל אחד מאיתנו היא אינדיווידואלית, אך עם זאת
משותפת וקשה.
לפעמים נראה שהנה אורן חוזר והוא היה בשליחות, אבל לא, וחזרים לאותה
המציאות. בשגרת היום אני מנסה להרחיק, ללא הצלחה מרובה ובלילות יש לי
שיחות קצרות ותפילות.

רציתי לספר לכם על אורן של הצבא, יותר נכון על מסיקה מהטירונות המשותפת
והמסעות והמ"ג ואחר כך שהיין מ"כ ביחד ואחר כך בקורס קצינים ואחר כך
כתור מ"מ ביחד ואחר כך כתור מ"פ נפרדים, אבל חברים, על תקופה יפה של
שכם אז שכם ואהבה אמיתית בין חברים, אהבה בלי חשבונות, רק עם פרגון
חוס ואהבה - אהבה תקקה ומיוחדת.
לספר על כל הרגעים היפים והצחוקים והטוילים והפנטזיות על האוכל של אמא,
ואיך התחלנו עם כל הבחורות באתקן אדם, ומזר שני על האיטיות החמה
והאוהבת, על כל אותם התלבטויות ושאלות שהיין שוארים אחד לפני כרי
להתחזק ולהאמין במה שלימדו אותנו ולתת הרכה חוס ואהבה לחיילים, לילדים
שלנו, ומה נכון ומה לא נכון, ומה נעשה בשבת כשנצא, נלך לים? נשחק בדורעל?
נלך לדיסקוטק?

רציתי, אבל לא אכתוב ואספר מסיבה אחת פשוטה אותה גיליתי אתמול בלילה
בעת הטכס המדהים לחנוכת "הגן של אורן", שמכחינת המושלמות שלו נראה היה
כאילו אורן הוא זה שאירגן וטרח - מיפיו המהמם של הגן, לכמות האנשים
המדהימה, מאוהביו ומוקיריו, למטבח המכובד, לשירתה המהממת של רינת
לותרג'רדו לה עוד פעם תודה ממני ולחילים החוזרות והאמיתיות של כל מי שזיכר
במהלך הערב, לסרט שהחיה את אורן לרגעים קטנים של אושר והתמונה שפוט
הרסה אותי - היא פשוט זיכרה אל"י - היא הקרינה את החוס והקשיחות של אורן
במלוא עוצמתם. תודו כשמי למי שזייר.
ואגן הגעתי למסקנה מעלי, שבעצם אורן לא מת - הוא חי ונושם - הוא חי ונושם
בכל אחד מאיתנו, בכל אחד ממוקיריו ואוהביו וזה החיזוק שלנו.
ישנם כאלה שתורמים איברים וממשיכים לחיות וישנם כאלה שתורמים מידות
ואישיותם וממשיכים לחיות - וכנה היה אורן וכנה יחיה איתנו תמיד ויצור חיים
חדשים בדמותו ובאישיותו. אמן.

האמן אהבה לכם - יקרים.
דרור פרנקל

את אותו היום לא אשכח לעולם
אותו היום בו האורן נדם.
הלם, ניתוק, כאב, מציאות
הכל מתערבב לתוך ים של כרידות

אוהב אותך אחי היקר
אוהב אותך ולא מאמין שנגמר
אנחנו כאן למטה חיים וכואבים
ואתה שם למעלה מסדר את הכוכבים.

קשה לי לבוא ולזכור אל האבנים
כי אני בטוח שאתה קודקוד בארומים
כואב לי על החלל העצום שאותו פערת
מתחזק מהדמות האהובה שאותה השארת

כלילות בשיחות הקצרות שלנו
אני יודע ומרגיש שאתה איתנו
חזק וזעיר ויפה תמיד תישאר
כשניפגש שוב יהיה הרכה על מה לזכור

ועוד בקשה אורן יקר
תזאג ליפות למשפחה ולענתי את האחר
ולארות הכל - כלום לא נגמר
כי כשמסיקה רוצה - הכל אפשרו

